

IV.

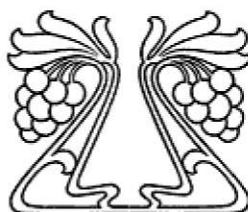
Tako od tebe jemljem zdaj slovó,
ki plitva si kot luža, osamela
in smešna, kot je redka kje živela — —
A kar je res: lepó ti je teló!

Oko globoko zdi se, tak temný,
a širi se za njim pustinja vela — —
Nikdar, nikdar me nisi razumela
in tudi zdaj ne boš me! — Nič zató!

Življenje drzen je komedijant!
Pograbi za uho te, mládi fant,
in smelo vzame tvoji te deželi.

In ko zazre, da všeč drugod ti ni,
kako se ti smeji, kako smeji,
kako ti ploska svoj aplavz veseli!

Milan Pugelj.

Bog, porosi...

Bog, porosi s hladnim dežjem
mi zeleno polje,
da po njivah mlado žito
bo rodilo bolje!

Bog, zalij ga, pade rosa
naj iz zarje zlate —
šla bo rž, pšenica v klasje
kot nevesta v svate.

Z majskim dežjem blagoslovi,
Bog, mi kruha kos —
v tvojo čast se bo jeseni
bliskal zlati voz.

C. Golar.

